

въздѣйстви, които силно допринасятъ на важността на това дѣло, обърнато вече въ политика.

Нека разгледаме въ бѣгли чѣрти италианската емиграционна програма, нейнитѣ елементи, като дѣло на публичната властъ и частната инициатива — послѣдната бидейки ръководена отъ интереситѣ на самия емиграционенъ слой, отъ религиозното чувство и отъ импулситѣ на филантропията.

Да почнемъ отъ:

Кралския Комисариатъ за емиграцията.

Е правителствено учрѣждение, подъ вѣдомството на Външното Министерство, въ което трѣбва да се съсредоточава — съгласно чл. 7 отъ закона (31 януари 1901 г.) — всичко това което се отнася до емиграционната служба.

Състои се по настоящемъ отъ единъ генераленъ комисаръ и три комисари, — всички избрани отъ сжщото Министерство и назначени съ кралски указъ (персоналъ 48 души; бюджетъ 154900 лева).

Главнитѣ атрибути на тоя Комисариатъ сж слѣднитѣ:

1) сношаване съ всички институти въ или вънъ отъ Италия, които сж натоварени съ защитата на емигрантитѣ.

2) учрѣдяване, както въ, тъй и вънъ отъ Италия, на покровителни учрѣждения, които иматъ за цѣль подобрѣнието, чрѣзъ образование и възпитание, моралнитѣ и интелектуални условия на италианската емиграция.

3) даване свѣдения въ интереса на емигранта.

4) публикуване и разпространяване, чрѣзъ Емиграционния Бюлетинъ или чрѣзъ специални брошури, свѣдения и бѣлѣжки за странитѣ за кждѣто се отправятъ емигрантитѣ.

Горѣпосочения членъ отъ закона прѣдписва създаването и на :